

Niels Hviids prædiken søndag seksagesima

Taler

Niels Hviid
Sognepræst

Dato

4. februar 2024

Sted

Gellerup Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 26-32

1

Kærlighedsfrø

5

Vi er begyndt vores vandring frem mod påske. Seksagesima betyder den 60. dag – underforstået: den 60. dag til påsken.

Og den store, lysende overskrift over den vandring er: Guds selvhengivende kærlighed.

10

I dag skal vi høre et lille bitte påskeevangelium, når Jesus fortæller vækstlignelser om frø, der spirer. Det er som om, at han insisterer på, at der er 1000-vis af små spirer, som spirer til kærlighed og fred og retfærdighed, menneskelig omsorg, ømhed... Når det sker, er det som små opstandelser, der peger frem mod den store opstandelse.

15

Det rimer så fint med, at i dag fejrer vi diakoniens dag. Diakoni betyder tjeneste. Kirkens tjeneste. Vores tjeneste for hinanden. Vores tjeneste for kærlighed og fred og retfærdighed.

20

Bøn

Gud vi takker dig for, at du sår din kærlighed i os. Vi ber dig: Lad det blive forår i vore sind, så frøene spirer, og dit riget vokser op midt i blandt os. Amen.

25

Prædiken

30 Et menneske kan føle sig som vinterjord – gennemkold, gennemvædet, klam, tung vinterjord? Og man tænker ved sig selv: Her kan ingenting gro...

Jeg kan godt føle en hel del lammelse over verden tilstand! Lammelse over børn, der dræbes, forældre, der sørger, mennesker der sulter. Og hvad kan vi gøre?

35

Lammelse over krigen i Gaza. Tør vi sige noget? Og hvad kan vi sige, uden at det bliver politisk, og vi dermed har valgt side – for den ene part – på bekostning af at den anden part også har ret til fred og frihed?

40 Lammelse over, at kirkerne i Palæstina råber et nødråb, og spørger, om kirkerne i Europa egentlig stadig er i et kirkefællesskab med dem, når vi nu er helt passive. Hvorfor lyder der ikke et rama-skrig fra vestlige kirker – et ramaskrig over, at kirker og kirkelige hospitaler bombes, et ramaskrig over, at der har været kirker og kristne i Palæstina i 2000 år, men snart er de der måske ikke mere. Og bare et
45 ramaskrig over, at så mange lider og dør.

Vores palæstinensiske venner her i Gellerup er også skuffede over vores tavshed som kirke. De siger: Vi troede, at vi var venner. Men venner har da omsorg for hinanden. Venner rækker ud, når der sker noget alvorligt i den andens liv. Og vi
50 har siddet her og været handlingslammede og ikke vidst, hvad vi skulle sige eller gøre.

I tirsdags havde vi indbudt nogle af vores palæstinensiske venner her fra Gellerup til en lytterunde. Der bor ca. 4000 mennesker med palæstinensiske
55 rødder lige her rundt om os – altså hvis vi tæller 1. og 2. generations flygtninge og indvandrere. Hvis vi tæller 3. generation med, må tallet være langt højere. Tre repræsentanter kom, og de fortalte med vidt forskellige stemmer. Følelsesladede stemmer. Sårbare. En var mest i sine følelsers vold. En fortalte sårbart om at komme i tvivl om alt – egen identitet og tilhørsforhold til Danmark, troen på
60 demokrati og ytringsfrihed, som han har hyldet hele sit liv, men betyder de værdier egentlig noget, hvis det kun gælder for nogen? De fortalte om stædigt at ville arbejde for at være gode forbilleder for de unge, og styrke deres demokratiske stemme og deres tilhørsforhold til Danmark. De fortalte om stædigt at ville fastholde håbet.

65

Vi i kirken ønskede i første omgang bare at lytte: Og spørge os selv: Hvad hører

vi? Hvad gør de stemmer ved os?

70 Det var en klagesang, vi hørte. Og som én konstaterede efterfølgende: Der er rigtig meget som skal siges, som skal ud, som skal lyttes til, inden vi kan nå frem til en samtale. I et berømt citat af Benny Andersen hedder det at: ***"En klagesang er til for at høres, ikke en stil, der skal rettes i"***. Jeg tror, at vi skal lytte i lang tid endnu. For at holde fast i hinanden. For at vise omsorg og
75 medfølelse.

Kom der noget ud af det? Nej, ikke sådan noget konkret, som vi skal gøre sammen. Vi vedtog ingen nye aktiviteter eller fælles tiltag. Men det gjorde noget ved os. For os der lyttede, var det lidt som at få en mavepuster. Jeg havde
80 simpelthen ondt i maven og et alt for kort åndedræt over at høre, hvordan de har det. Hvor påvirkede de er. Og de takkede os så mange gange, og fortalte os, hvor vigtigt det er, at vi var sammen i tirsdags, og at vi ville lytte. Så skete der noget? Ja! Der skete en hel masse i vores indre hver især, og i vores relationer. Gør det en forskel? Det ved jeg ikke. Måske er der sået frø? Det håber jeg.

85 I dag, hvor det er diakoniens dag: Måske er diakoni lige her, lige nu, bare at lytte til klagesange, uden at de skal rettes i som stile!

Måske kan et menneske føle sig som tung, gennemkold, gennemvædet
90 vinterjord. Og man spørger sig selv: Kan noget gro her?

Måske er det lige præcis til sådan nogle mennesker, at Jesus fortæller sine lignelser om Guds rige.

95 Guds rige er som kærlighedsfrø, som Jesus sår uhæmmet, overstrømmende. Frø, som finder ned i de mindste sprækker. Frø som gror af sig selv. Og mennesker sover og står op, og dybest set aner vi ikke, hvordan væksten sker.

Og Guds rige er som små irriterende ukrudtsfrø, der sår sig selv i vores fint
100 anlagte, velpassede små jordlodder. F.eks. sennepsfrø. Sennepsplanten var vist slet ikke en kulturplante på Jesu tid. Måske er de små drenge i Nazareth blevet sendt ud for at luge de genstridige, seje, sennepsplanter væk. Sådan nogen, der – så snart man vender ryggen til – skyder en halv meter i vejret. Nogle sennepsplanter kan vist nok blive 2 meter høje, eller 6 meter! De er altså trælse i
105 en kornmark eller i et bed med gulerødder! Men Jesus priser de der genstridige

planter! Sådan er gudsriget – det vokser som ukrudt og giver plads for uset liv.
De små spurve.

110 Havde Jesus vandret rundt i vores klima, var det måske andre planter, han havde brugt som tegn på Guds rige. Tidsler og brændenælder? Se på tidslerne! De skyder op med en vældig kraft! De har dybe pælerødder og er nærmest umulige at udrydde! Hårdføre under tørke. Se deres smukke lilla blomster! Og den farverige stillids elsker de små tidselfrø! Uden tidsler ingen stillidsler!

115 Eller se på brændenælderne, som kan vokse på den mest udpinte jord og de mest skyggefulde steder! Og deres blade giver mad til sommerfuglelarver. Nogle arter af sommerfuglelarver spiser ikke andet end brændenælder! Uden brændenælder ingen nældens takvinge eller dagpåfugleøje!

120 Det er jo nødvendigt, at vi dyrker de små haver og jordlodder, vi er blevet betroet i livet. Og gid at vi ikke gør det på måder, så vi – med vilje eller uforvarende – kommer til at rive brændenælder og tidsler op. Er det mennesker eller relationer i vores liv eller ukontrollerbare livsomstændigheder, der kan være
125 som brændenælder eller tidsler? Og er det her Gudsriget skyder ukontrollabelt op og giver plads for uset liv?

Og hvordan bygger vi kirke eller samfund, hvor vi ikke kommer til at rive brændenælder og tidsler op med? Kan vi komme til at være for effektive,
130 kontrollere, og luge, produktudvikle samfund og kirke og menneskelige fællesskaber så hårdt, at tidslerne og brændenælderne får trange kår?

I dag, hvor vi fejrer diakoniens dag: Måske er diakoni lige her, at dyrke vores lille jordlod så godt som vi kan, og samtidig give plads for tidsler og brændenælder,
135 som kan være irriterende, men som giver plads for selve Gudsriget, fordi de giver plads for uset liv!

Du som måske også kan identificere dig med kold og klam vinterjord, og tænker: Her kan ingenting gro – vent tålmodigt lidt endnu. Hvis du kan
140 identificere dig med følelsen af handlingslammelse, og hvis handlingslammelsen skurer i sjælen, så er den skurren dog måske et lille bitte håbstegn? Det var dog meget værre, hvis vi bare var ligeglade med vores handlingslammelse! Den skurren i sjælen er måske et tegn på, at der er ved at opstå en sprække? Måske er et lille frø ved at skubbe jordlag fra hinanden, sende en rod ned i dybet og en lille

grøn spire op mod den stålgrå vinterhimmel.

I dag, hvor det er diakoniens dag: Måske er diakoni lige her, lige nu, stædigt at fastholde håbet om vækst og liv for ethvert menneske, og råbe til livets Gud, at
150 det altså er hans ansvar at lade ting vokse, for det kan vi ikke!

Kære kolde, klamme vinterjord.

En kerne er sået i dig og i os.
155

En kerne lagt ned i dig med Guds selvhengivende kærlighed. Opstandelser er på vej. Opstandelser af ømhed, omsorg, menneskelighed, fred og retfærdighed. Ja, det er lidt svært at se, når det er vinter. Men ved du hvad? Det er en Kristus-kerne med opstandelseskraft.
160

Amen.

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således
165 også nu og altid og i al evighed. Amen.*

Kirkebøn

170 Jesus Kristus. Du er vort håb; du er Guds riges frø plantet i os. Vi beder dig, at du vil lade din kærlighed vokse i os, så vi elsker hinanden, og så vi ser andres nød. Vi ber dig, at du vil lade din tro vokse i os, og at du vil lade dit håb og din glæde vokse i os, så vi arbejder sammen med dig om at så Gudsriges frø her, hvor vi er.

175 Gud, din er væksten.

Herre, vi ber dig for alle her blandt os, der er ramt af sorg og ulykke. Trøst os, når vi er bedrøvede og bange, giv frihed og retfærdighed til de fattige og undertrykte, mæt de sultne, helbred de syge, hjælp de hjemløse og landflygtige,
180 vær hos dem, der sidder i fængsel. Vær meget nær hos dem, der lider under krigens rædsler.

Særligt ber vi i denne tid for de mennesker, som lever midt i krig og ufred.

185 Særligt tænker vi på mennesker i Ukraine og i Gaza. Vi kan føle os så
handlingslammede over verdens grusomhed og uretfærdighed. Gud, vis os,
hvordan vi kan være omsorgsfulde medmennesker.

Gud Helligånd. Velsign og forny din kirke her i Gellerup og ud over hele jorden.
190 Lad os være vidner om din kærlighed, retfærdighed, fred.

Herre, hør os, når vi et øjeblik er stille for dig...

Herre, tak, at du hører vores bøn.

195 Gud alt er dit. Alt lægger vi i dine hænder. Os selv. Vores kære. Vores skrøbelige
relationer. Vores land. Vores sårede verden. Amen.

Kilde

200 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

205 Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/niels-hviids-praediken>

210

215

220